

Implicațiile medierii în procedura fiscală

Revista de drept public, Nr. 1/2019, pag. 102

Autor: Bogdan Florea

Nota - Compartimentul juridic - C.T.C.E. Piatra-Neamț:

Procedura de mediere constă în:

- a) clarificarea întinderii obligației fiscale înscrise în somație, dacă respectivul debitor are obiecții cu privire la aceasta;
- b) analiza de către organul fiscal împreună cu debitorul a situației economice și financiare a debitorului în scopul identificării unor soluții optime de stingere a obligațiilor fiscale, inclusiv posibilitatea de a beneficia de înlesnirile la plată prevăzute de lege.

Procedura de mediere prevăzută de [art. 230¹ din Codul de procedură fiscală](#) are 2 etape principale:

- debitorul notifică organul fiscal cu privire la intenția sa de începere a procedurii de mediere în termen de 15 zile de la primirea somației, anexând documente și informații care să susțină situația sa economică și financiară;
- în termen de maximum 10 zile de la primirea notificării, organul fiscal are obligația să organizeze întâlnirea cu contribuabilul în vederea procedurii de mediere.

Rezultatul medierii, precum și soluțiile optime de stingere a obligațiilor fiscale se consemnează într-un proces-verbal. În situația în care în termen de 15 zile de la finalizarea medierii nu se stinge debitul sau nu se solicită înlesnirea la plată, organul fiscal continuă măsurile de executare silită.

Pe parcursul procedurii de mediere organul fiscal poate dispune măsuri asigurătorii.

[Procedura](#) de mediere și documentele pe care debitorii le prezintă în vederea susținerii situației economice și financiare a fost aprobată prin [Ordinul nr. 1.757 din 28 iunie 2019](#), publicat în Monitorul Oficial nr. 549 din 4 iulie 2019.

Întrucât nu intenționăm să ne substituim interpretării date de autor asupra problemei de drept reținute spre analiză în acest articol, vă prezentăm, cu titlu exemplificativ, câteva paragrafe din acest studiu:

În cadrul raportului juridic fiscal, Codul de procedură fiscală oferă contribuabilului două căi de atac împotriva actelor administrativ-fiscale care îi vatăamă drepturile sau interesele: calea administrativă sau recursul administrativ, reprezentat de contestația împotriva actului administrativ-fiscal, ce se depune la organul fiscal emitent; calea judiciară sau recursul jurisdicțional, care se exercită în fața instanței judecătorești.

În anumite situații, soluționarea amiabilă a conflictelor generate de activitatea organelor fiscale ar putea reprezenta o economie a banului public în opoziție cu angajarea într-un litigiu în fața instanței de judecată care, de cele mai multe ori, presupune costuri ridicate formate din onorariile experților sau avocaților. Un proces în instanță presupune un efort din partea organului fiscal, care va angrena importante resurse umane – consilieri juridici și specialiști în domeniul care face obiectul litigiului -, care vor trebui să aloce perioade semnificative de timp pentru pregătirea apărărilor, ceea ce se cuantifică în costuri suplimentare pentru organul fiscal.

(Textul complet al articolului se regăsește în publicația menționată mai sus)